

Arrest

nr. 234 075 van 16 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat M. LYS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 5 september 2018, verklaart er zich op 27 september 2018 vluchteling.

1.2. Op 30 augustus 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, C.V.A., bent Colombiaans staatsburger en katholiek. U werd geboren op 16 februari 1997 in de stad Envigado in het departement Antioquia in Colombia. U woonde van geboorte tot vertrek in de stad Itagui, aanpalend aan de stad Medellín, in het departement Antioquia. U woonde er met uw ouders. Uw broer P.A. kwam zeven jaar geleden naar België omwille van studies. U behaalde een diploma middelbaar onderwijs en werkte nadien als carrosserieschilder. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

U diende een verzoek om internationale bescherming in omdat u de hooligans van de voetbalploeg Atlético Nacional vreest.

U bent een fervent supporter van de ploeg Independiente Medellín. Op 5 juni 2018 ging u uw verloofde bezoeken in de wijk La Independencia in Medellín. Toen u 's avonds naar huis wilde gaan werd u op straat aangevallen door enkele supporters van Atlético Nacional die aan uw hemd zagen dat u een aanhanger was van de rivaliserende ploeg Independiente. Ze zeiden dat u uw shirt moest uitdoen en dat enkel supporters van Atlético Nacional welkom waren in de wijk. De moeder van uw verloofde bracht u naar het ziekenhuis. U had een verzwikte pols, een steekwonde en verschillende schrammen. Na het incident verbleef u een vijftiental dagen bij uw grootmoeder in de wijk Las Margaritas en verder sliep u in uw ouderlijk huis in de wijk Cerro de Badajoz. U diende geen klacht in bij de politie.

U verliet Colombia op 4 september 2018. U reisde via Madrid naar België waar u op 5 september arriveerde en op 27 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat uw belagers u opnieuw zullen opzoeken.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw originele paspoort, uw identiteitskaart (origineel gezien), rijbewijs (origineel gezien), medische documenten (kopie) en documenten van uw reis naar België (kopie) voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u niet naar Colombia terug kunt keren omwille van uw vrees voor de supporters van de voetbalploeg Atlético Nacional door wie u op 5 juni 2019 werd aangevallen. Het CGVS betwist niet dat dit incident heeft plaatsgevonden. Het CGVS concludeert echter na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dat noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut u kan worden toegekend omwille van volgende redenen.

In eerste instantie kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend. U werd enkel en alleen aangevallen omdat u fan was van een rivaliserende voetbalploeg. U geeft zelf aan dat u werd benaderd louter omdat u een shirt van Independiente Medellín droeg en alleen was op dat moment (CGVS p.7). U noemt het een ding tussen supporters; dat zij u te grazen namen omdat u een shirt droeg van de ene ploeg en zij van de andere ploeg en dat er zonder die shirts niets zou zijn gebeurd (CGVS p.8). Er is bijgevolg geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend.

Evenmin maakt u aanspraak op de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. U maakt niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De hooligans die u aanvielen waarschuwden u enkel dat zij geen shirts van Independiente Medellín meer wilden zien (CGVS p.7). Na het incident hebben zij u vanuit de verte nog eens vijandig bekeken, maar verder is er niets meer voorgevallen (CGVS pp.8-9). Gevraagd of er na het gevecht nog bedreigingen volgden, verwijst u nogmaals naar het feit dat ze u vanuit de verte kwaad aankeken (CGVS p.9). U verklaart dat uw moeder ongerust was omdat ze u hadden gezegd dat ze u niet meer wilden zien en dat u daarop uw paspoort aanvraag om naar België te reizen (CGVS p.9). Verder dan de uitspraak dat ze geen shirts van Independiente Medellín meer wilden zien en dat ze u vanuit de verte kwaad aankeken, ging het conflict dus niet. Nadat u besliste Colombia te verlaten en uw paspoort aanvraag (vóór 12 juli 2018) bleef u overigens nog bijna twee maanden in uw huis wonen en bezocht u familie (CGVS p.5). Ook in deze periode blijkt niets meer te zijn gebeurd.

Het kwam inderdaad tot een gevecht tussen u en supporters van het rivaliserende Nacional, maar dit incident kan niet worden gezien als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. U werd geschopt en geslagen en kreeg te horen dat u zich niet meer in shirt mocht vertonen en dat ze

enkel nog fans van Nacional wilden zien. Hieruit blijkt dat u toekomstig geweld kunt vermijden door dat specifieke voetbalmilieu en de bijhorende animositeit te mijden. Op basis van uw verklaringen en de elementen in uw dossier wordt bijgevolg geoordeeld dat u bij een terugkeer geen reëel risico loopt op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en dat de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2 a) en b) u niet worden toegekend.

Zonder afbreuk te doen aan de bovenstaande conclusies dient trouwens opgemerkt te worden dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is.

De documenten die u voorlegt werpen geen ander licht op bovenstaande beslissing. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs hebben betrekking op uw identiteit; deze wordt niet betwist door het CGVS. De documenten van de luchtvaartmaatschappij Iberia bevestigen uw verklaringen over uw reisweg en de datum van vertrek uit Colombia en de medische documenten bevestigen uw verklaringen over een vechtpartij, elementen die evenmin betwist worden door het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Bijgevolg dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar uw afkomstig is, in casu de stad Itagui in het departement Antioquia.

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland, terwijl het geweld in de (groot)steden, zoals Medellin, voornamelijk gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit. In de steden zijn diverse georganiseerde misdaadgroepen actief, wat zich vertaalt in interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dergelijk gemeenrechtelijk crimineel geweld heeft evenwel geen uitstaans met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van een gewapend conflict, i.e. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het crimineel geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is. Verder blijkt dat de overige moorden die in de steden worden gepleegd, en dewelke niet crimineel van aard zijn, quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals

bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, betreffen. Dit type geweld houdt bijgevolg eerder verband met de Vluchtelingenconventie, en dus niet met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Itagui behoort tot het grootstedelijk gebied van de stad Medellín en op fysiek, economisch en sociaal vlak grote overeenkomstigheden vertoont met deze stad.

Zoals ook in andere Colombiaanse grootsteden wordt het geweld in Medellín hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Diverse georganiseerde misdaadgroepen zijn actief in de stad, wat zich vertaalt in interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Waar het moordcijfer in 2015 historisch laag was, is het sindsdien opnieuw gestegen tot 24,75 moorden per 100.000 burgers in 2018. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat deze stijging voornamelijk het gevolg is van een toename van het geweld tussen georganiseerde misdaadgroepen, hetgeen doelgericht van aard is.

Hoewel aldus blijkt dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in de (groot)steden, zoals Itagui, prominent aanwezig is, kan evenwel niet gesteld worden dat er voor burgers in Itagui in het departement Antioquia actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de “Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève”, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel “(noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten)” en van de materiële motiveringsplicht, alsook op een beoordelingsfout.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift drie Colombiaanse krantenartikels met een vrije vertaling in het Frans (stukken 3-5) en drie rapporten betreffende de situatie in Colombia (stukken 6-8).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 20 januari 2020 samen met een aanvullende nota een weblink bij naar de volgende informatie: het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, de COI Focus “République de Colombie. Situation sécuritaire” van 7 juni 2018, de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 13 november 2019 en het inwonersaantal van Colombia (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald de bedreigingen in het kader van voetbalgerelateerd geweld, geen *nexus* vertonen met één van de voormelde vervolgingsgronden en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming. In zoverre verzoeker betoogt dat hij behoort tot de sociale groep van personen die "*een fervent supporter [zijn] van de ploeg Independiente Medellin*", dient te worden opgemerkt dat hij hiermee voorbij gaat aan het begrip 'sociale groep' zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd of als de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. De groep van personen die "*een fervent supporter [zijn] van de ploeg Independiente Medellin*" beantwoordt niet aan deze definitie.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet voert verzoeker aan dat hij wordt bedreigd door supporters/hooligans van een rivaliserende voetbalploeg. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van voormelde wetsbepaling geweigerd omdat hij niet aannemelijk maakt dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering of wegens onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing ingeval van terugkeer naar Colombia louter omdat hij eenmaal werd aangevallen door supporters/hooligans van een rivaliserende voetbalploeg.

2.3.3.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motivering uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motivering *in concreto* te weerleggen.

2.3.3.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Evenmin maakt u aanspraak op de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. U maakt niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De hooligans die u aanvielen waarschuwden u enkel dat zij geen shirts van Independiente Medellín meer wilden zien (CGVS p.7). Na het incident hebben zij u vanuit de verte nog eens vijandig bekeken,

maar verder is er niets meer voorgevallen (CGVS pp.8-9). Gevraagd of er na het gevecht nog bedreigingen volgden, verwijst u nogmaals naar het feit dat ze u vanuit de verte kwaad aankeken (CGVS p.9). U verklaart dat uw moeder ongerust was omdat ze u hadden gezegd dat ze u niet meer wilden zien en dat u daarop uw paspoort aanvraag om naar België te reizen (CGVS p.9). Verder dan de uitspraak dat ze geen shirts van Independiente Medellín meer wilden zien en dat ze u vanuit de verte kwaad aankeken, ging het conflict dus niet. Nadat u besliste Colombia te verlaten en uw paspoort aanvraag (vóór 12 juli 2018) bleef u overigens nog bijna twee maanden in uw huis wonen en bezocht u familie (CGVS p.5). Ook in deze periode blijkt niets meer te zijn gebeurd.

Het kwam inderdaad tot een gevecht tussen u en supporters van het rivaliserende Nacional, maar dit incident kan niet worden gezien als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. U werd geschopt en geslagen en kreeg te horen dat u zich niet meer in shirt mocht vertonen en dat ze enkel nog fans van Nacional wilden zien. Hieruit blijkt dat u toekomstig geweld kunt vermijden door dat specifieke voetbalmilieu en de bijhorende animositeit te mijden. Op basis van uw verklaringen en de elementen in uw dossier wordt bijgevolg geoordeeld dat u bij een terugkeer geen reëel risico loopt op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en dat de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2 a) en b) u niet worden toegekend.”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker op de korte duur van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, stelt hij dat tijdens dit onderhoud geen of onvoldoende vragen werden gesteld over “een aantal nochtans belangrijke onderwerpen” en voert hij onder verwijzing naar Colombiaanse krantenartikels aan dat het voetbalgerelateerd geweld in Colombia slachtoffers eist.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wel degelijk de kans kreeg om over alle elementen die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming wenste aan te brengen verklaringen af te leggen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd verzoeker gevraagd of hij nog vragen of opmerkingen heeft, waarop verzoeker antwoordde als volgt: “Ik weet het niet, op dit moment is er niet meteen iets dat in mijn hoofd opkomt” (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Ook tussen het persoonlijk onderhoud op 5 maart 2019 en het nemen van de bestreden beslissing op 30 augustus 2019 heeft verzoeker geen enkel bijkomend element meer aan de asielinstanties overgemaakt. Dat verzoeker *post factum*, na confrontatie met de bestreden beslissing, in zijn verzoekschrift plots aanvoert dat het persoonlijk onderhoud onvoldoende uitgebreid zou zijn geweest en/of dat hij nog over bijkomende elementen verklaringen wenste af te leggen, is dan ook geenszins ernstig. Dit klemmt des te meer daar verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon (verzoekschrift, stukken 3-5) en die dan ook niet volstaat teneinde een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet *in concreto* aannemelijk te maken, temeer daar het grootste deel van zijn betoog dienaangaande is gebaseerd op een krantenartikel van 29 juni 2013 (verzoekschrift, stuk 3), dat bezwaarlijk als actueel kan worden beschouwd. Dat er nadien nog slachtoffers zijn gevallen in het kader van voetbalgerelateerd geweld (verzoekschrift, stukken 4 en 5) toont bovendien op zich niet aan dat er in Colombia sprake is van een reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet louter omdat men voetbalsupporter is.

Verder verklaarde verzoeker wel degelijk dat de aanval op zijn persoon op 5 juni 2018 het gevolg was van het dragen van een shirt van zijn voetbalploeg in een wijk die voornamelijk wordt bevolkt door supporters/hooligans van een rivaliserende voetbalploeg en stelde hij zelfs uitdrukkelijk dat indien deze shirts niet zouden zijn gedragen, er niets zou zijn gebeurd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). In tegenstelling tot de bewering in het verzoekschrift, maakte verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen melding van het onderduiken bij zijn grootmoeder of dat hij thuis in het oog werd gehouden. Dat zijn ouders intussen minder zouden buitenkomen om problemen te vermijden, is niet meer dan een blote bewering, die bovendien bezwaarlijk valt te rijmen met zijn eerdere verklaringen dat indien hij geen shirt van zijn voetbalploeg had gedragen, er niets zou zijn gebeurd.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient dan ook besloten dat, hoewel geloof kan worden gehecht aan de persoonlijke doch eenmalige aanval op verzoeker in het kader van voetbalgerelateerd geweld, hij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij als gevolg hiervan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.3.4. Bovendien wordt in de bestreden beslissing tevens terecht opgemerkt dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten:

“Zonder afbreuk te doen aan de bovenstaande conclusies dient trouwens opgemerkt te worden dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is.”

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift verwijst naar de richtlijnen van UNHCR van september 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) en aanvoert dat er in Colombia een hoge mate van corruptie heerst waardoor de autoriteiten worden gewantrouwd, dient vastgesteld dat uit de aangehaalde informatie niet blijkt dat het indienen van een klacht bij de politie hoe dan ook geen nuttig effect zou sorteren, laat staan dat dit *“de zaken erger [maakt]”* zoals verzoeker zijn eerdere verklaring herhaalt in zijn verzoekschrift. Redelijkerwijze kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat verzoeker minstens een beroep tracht te doen op de bescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten tegen de belaging van de supporters/hooligans van de rivaliserende voetbalploeg, *quod non*.

2.3.3.5. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De documenten die u voorlegt werpen geen ander licht op bovenstaande beslissing. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs hebben betrekking op uw identiteit; deze wordt niet betwist door het CGVS. De documenten van de luchtvaartmaatschappij Iberia bevestigen uw verklaringen over uw reisweg en de datum van vertrek uit Colombia en de medische documenten bevestigen uw verklaringen over een vechtpartij, elementen die evenmin betwist worden door het CGVS.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus wordt deze motivering door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De overige aan het verzoekschrift gevoegde rapporten (stukken 6-8) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker dient het aangevoerde risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.3.6. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat uit verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, niet blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet loopt. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in voormelde artikel.

Aangezien verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat de aanval op zijn persoon op 5 juni 2018 in het kader van voetbalgerelateerd geweld dient te worden beschouwd als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan evenmin worden aangenomen dat hij in het verleden reeds ernstige schade heeft ondergaan zoals bedoeld in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.7. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 7) terecht als volgt:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

[...]

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op

<https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cavs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Colombie_situation_sécuritaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.CQVs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf. Blijkt [...] duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuen vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldDODulationreview.com/countries/colombia-DODulation/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De informatie die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift (stukken 6-8) ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en is dan ook niet van aard op de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse een ander licht te werpen. De informatie van de commissaris-generaal in de aanvullende nota is bovendien van meer recente datum. Aldus wordt de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.3.8. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER